

II. felvonás

A Kétségbeesés
Armadája

2. fejezet

Az Aschan leple alatt

A Galan bolygó, 2435, december 13-a:

Kate sietve kinézett az ablakon, aztán már le is húzta a fejét.

- Mit látsz? – kérdezte idegesen Tom, de már a kinti zajokból is tudni lehetett, hogy nem túl rózsás a helyzet, sőt rosszabb már nem is lehetne. Hangos, gépies morajlást lehetett hallani a magasból, megannyi lövedék becsapódása és sebes suhanása mellett. Halálsikolyok, sebesültek kétségbeesett jajgatása visszhangzott mindenfelől. Ebben a házban még biztonságban vannak... egyelőre.

- Még mindig itt köröz az a valami... szétlövi a felhőkarcolókat, újabb gépeket indít, és ezt egészen addig fogja csinálni, amíg nem végzett mindennel és mindenkivel – mondta a nő aggodalmasan. Leplezte, de lelkét elborította a félelem.

Az állítást egy újabb becsapódás erősítette meg. Érezni lehetett, ahogyan az egyik felhőkarcoló kettéhasad, aztán éktelen robajjal hanyatlik a talajra. Az eseményt egy kisebb földrengés kísérte, a menedéket nyújtó ház faláról sorra potyogtak le a festmények. S alighanem az egyik váza is lefordult a polcról.

- Nem értem... miért támadtak meg minket? – kérdezte a nő reszketve.

- Senki sem tudja, biztos megvan rá az okuk – töprengett egy kicsit Sheppard, ez neki elég nehezen megy mostanság. – A Zeltron általában egy békés faj, erre fogták magukat és hadat üzentek a szomszédnak. A Larin nem kért a segítségünkből, inkább nekünk támadt, és a nagy tradíciót követve, a zeltronok is hadat üzentek nekünk. A Galan népes, közel van a határhoz, és még egy kereskedelmi útvonal is átfut rajta, ideális célpont. Szóval, a háborút okosan csinálják, csak alapvetően hülyék. Mi emberek többen vagyunk, nagyobb a haderőnk, több a területünk, fejlettebb a technológiánk és a harchoz is jobban értünk. A zeltronok csak azért jutottak el idáig, mert túlerőben voltak, valósággal elárasztották ezt a szektort. De majdcsak jön valami erősítés, aztán az anyavilágukig kergetjük őket, ahogy szoktuk...

Egy pillanatra elakadt a férfi lélegzete, rájött, hogy mit akart valójában O'Neill. Nem egy rakás, felesleges információt akart hallani az ötszázszor átvett taktikai helyzetről... A nő félt, kellett neki valaki, aki megnyugtatja, aki segít neki.

- Nem fogunk meghalni – mondta Tom, Kate könnyes szemmel nézett vissza rá. Az időzítés tökéletes volt, mert pont most csapódott be egy lövedék a ház mellett. A föld rengni kezdett, újabb berendezési tárgyak potyogtak a földre. – Na jó, talán meg fogunk halni – erre jött egy újabb becsapódás.

- Tuskó – vágta hozzá könnyesen O'Neill.

A bájos, kék szemeivel még egyszer kinézett az ablakon. A zeltronok hatalmas, sötétszürke gyarmatosítóhajója lassan evickélt a légkörben, háromezer méteres magasságban lehetett. Megállás nélkül szóltak a lövegei, a sárgásan izzó nyalábok nem kímélték a felhőkarcolókat, ahogyan az ehhez hasonló, kisebb házakat sem. Az egyetlen dolog, amiben a nő reménykedni tudott, az az volt, hogy sikerrel járnak az F-406-osok, amelyek éppen most repültek rá az ezeröttszáz méter hosszú monstrumra.

Néhány sárgás lézernyaláb, két találat a sárgásan felvillanó pajzson, s a gépekből nem maradt más, mint néhány kövér, lángoló esőcsepp. A roncsok felszínen ádáz küzdelmet folytató harcosok közé hullottak. Az átlagosan száznegyven centi magas, vékony testalkattal rendelkező, szürke idegenek fekete egyenruhában, sugárvetőkkel a

kezükben özönlötték el a megmaradt birodalmi harcosokat. A mai lőfegyverek még mindig méltó ellenfélnek bizonyultak a modern energiafegyverekkel szemben, éppen csak a számok, azok nem stimmeltek. Egy fejlettebb faj könnyen lerohanhat egy esetlen kolóniát, az már egy másik kérdés, hogy ezután mi fog történni. A Birodalom mindig is megtorolta az ehhez hasonló támadásokat, példát fognak statuálni.

A kérdés csak az, hogy időben érkezik-e el a várva várt győzelem?

- Felénk fordul! – kiáltotta a nő kétségbeesetten.

- Az egész házsort le fogja tarolni... – ismerte fel Sheppard. Az ormótlan elülső lövegek hamarosan tüzet nyitnak, s akkor nekik befellegzett. Ezek a szerény falak nem állhatnak ki ekkora tűzerőt. Menekülni sem tudnak, ahhoz már nincs elé idő, csak teleportációval érhetnének olyan messzire – azt meg zavarja az ellenség.

- Végünk van – szepegte döbbenet Kate.

- Ne mondj ilyet! – próbált reményt önteni a lelkébe az ezredes. Tudta, hogy már végük van, ahogy azt is: kettejük közt sokkal több minden van, mint az megengedett. Példának okául, már nem is tegezik egymást, sőt már régóta nem.

De ha meg fognak halni, akkor már úgyis mindegy. Sheppard ezzel a fejében ment oda hozzá, s ragadta meg a vállát.

- Idefigyelj, túl fogjuk élni!

- Ígérd meg nekem... – mondta a nő határozatlanul, s megtörtén.

- A szavamat adom rá, túléljük aztán megcsókollak a végén.

- Azt már nem! – ellenkezett a nő, aztán nagy hévvel csókolta meg őt...

***

- Már megint elaludtál – vágta hozzá Sheppard szúrósan.

Jól látta, hogy Kate már felébredt. Lassan, a megszokottnál is álmosabban nyitotta ki a szemét, aztán a szerelme felé fordult.

- Na és? Most az Ügynökséggel vagyunk, náluk szabad, nemde?

- Nem akarom, hogy ezen csámcsogjon az egész hajó. A legendás Marcus O'Neill lánya, és a néhai Adam Sheppard fia, együtt... ebből aztán szép kis botrány lesz.

- Nem érdekel, tudják csak meg! Amúgy sem titkolózhatunk örökké...

- Nem – ingatta a fejét Tom. – De akkor még nem tudtuk, hogy ez lesz.

- Tudod, pont erről álmodtam, pont most, amikor elérjük a Tejutat... csak átutazunk, de akkor is. Jól lesz arra a kis időre is otthon lenni.

- Mit álmodtál már megint? – kíváncsiskodott a férfi.

- Tudod, az első közös... dolgunk. Még a Galanon, az Egynapos háborúnál...

- Ja, az a ház. Emlékszem, azt hittük, hogy meg fogunk halni, erre itt vagyunk, egy sor izgalmas felfedezés előtt. Miért érzem úgy, hogy rossz vége lesz az egésznek?

- Mert te mindig paranoid vagy? Mindig csak aggódsz, mindig csak féltesz engem. Ez nem az én szerepem lenne? – ráncolta a homlokát Kate.

- A fene sem tudja már – eközben az órára pillantott. – Fél óránk van.

- Használjuk ki!

***

Egy óra múlva, Kate és Tom meglepően frissen jelentkezett a Daedalus hídján. Max első ránézésre megmondta volna, hogy ezek mivel ünnepelték a reggelt, de inkább nem szólt semmit. Ő sem ártatlan ebben a tekintetben. A mellette ülő, barna hajú nőszemély – név szerint Claire – azért csak rámosolygott a párocskára.

- Uraim, üdvözlöm önöket a Tejút galaxisban! – mutatott a vörös csillagözönre az ügynök. – Még nem lehet valami sokat látni belőle, de amint elértük a Trantor IV-et, máris megtudhatják, mitől olyan egyedülálló ez a hely.

- Ugye nem akar kiselőadást tartani? – harapdálta az ajkát Kathrine.

- Miért is ne? – mondta buzgón Max, mire mindenki forgatni kezdte a szemét. – Mit tudják, alig több mint kétszáz évvel ezelőtt tértünk vissza az otthonunkra, amit romokban hevert, egyébként, most pont ez van az Új Reménnyel, de az most nem érdekes. A nagy újjáépítés 2213-ban vette kezdetét, a Jaffák ellenségessége ellenére pedig kitűnően haladt. Az Árnyvírusnak már nyoma sincs, ismét milliárd, milliárd és milliárd ember él a hazánkban. Egyébként, a jelenlétünk a Tok'rának is jót tett, és a Jaffák is fejlődni kezdtek, bár ebben nem ismerik el a mi szerepünket. Akárhogy is, itthon minden szép és jó, ismét öröm Embernek lenni!

- Kihagyta a háborút – mutatott rá Sheppard. – Minden szép és jó, csak már az Aschan ellenőrzi a Tejút egyharmadát. Ja, ott tényleg móka lehet az élet...

- Azok csak ritkán lakott területek, különben is, ha mi sikerrel járunk, akkor... – ezen a ponton elakadt a férfi lélegzete.

Hatalmas rázkódás hasított a Daedalus sokat látott hajótestébe, s a hőseink hamar rájöttek, hogy mi történt. A csillagok vörösösen izzó rengetege véget ért, ismét az űr, a sötét végtelenség ötlött a szemükbe – ám nem teljes egészében. A háttérben egy tejfehér csillaghajó kezdett kibontakozni, mögötte egy másik és azelőtt egy harmadik. A másik kettőt már csak Clairá láthatta, mert azok a hajó mögött voltak, így csak az érzékelőkön lehetett felfedezni őket.

- Az Aschan... – döbbsent le Max, azt sem tudta, mit tegyen.

A kétezer-háromszáz méter hosszú, lándzsás alakú, karcsú csillaghajók hamar tüzet nyitottak. A kékesen izzó energialövedékek fájó becsapódásokat eredményeztek. A meglepetés ereje, ez a különös, vészjósló döbbenet már felülkerekedni látszott a legénységen. Aztán Thomas Sheppard a színre lépett.

- Viszonozzák már a tüzet!

Ezt döbbsent pillantások kísérték, Tom egy birodalmi katona, egy kívülálló az Ügynökség szemében. Tőle nem fogadhatnak el parancsot... de mégis, a fiatal Claire engedelmeskedni kezdett. A megfelelő holografikus billentyűk érintése után máris pörögni kezdtek az események.

- Azért manőverezni sem ártana – tette hozzá Kate, s ekkorra már Max is összeszedte magát, úgy nagyrészt. Helyeselt, ezzel érvényesítette a parancsokat, ki tudja, ez talán megmentheti az életüket.

A Daedalus hajtóművei kékes lánggal izzottak fel, elég gyors volt ahhoz, hogy elkerülhesse a nagyobb lövegek forró lövedékeit. Ám egy ilyen, alig kétszázhuszonöt méter hosszú hajó még a kisebb lövésekbe is belerázkódik. A pajzs még állta a sarat, s ezért a hőseinknek lehetősége nyílt arra, hogy visszavághassanak.

A felturbózott Asgard plazmasugarak egymás után törtek a középső cirkáló felé, az a hajó pont útba esett. A becsapódások megrengették az ellenséges hajót, de a pajzsán nem tudtak átjutni, szerencsére nem is kellett nekik. Nemsokára a kicsinyített T1-es lövegek is zengni kezdtek, s ezzel együtt a hagyományos lövegtornyok is rákezdtek a kékes plazmazáporukat. Egyik kékesen ragyogó nyaláb csapódott be a másik után, s tetőfokára hágott a féktelen pusztítás.

Az ellenséges hajó pajzsa megadta magát, s egy kékes villanás keretében foszlott semmivé a sötét végtelenben. A tachyonnyalábok mélyen belemartak a tejfehér borításba, ezt a már jól ismert plazmasugarak tetézték.

- Ezt nektek, ti halzabáló gec*k! – mondta diadalittasan Max, amikor már biztos volt az aschan cirkáló pusztulásában. Igaza is lett, egy szempillantásba sem telt bele, amikor narancssárgás lángfelhők kezdtek előtörni a lándzsás hajótestből. Egy vakító villanás, s minden véget ért, csak egy rakás izzó roncs és fémtörmelék maradt a büszke csillaghajóból. Ezzel azonban még nem értek véget a problémák.

Hirtelen egy rettenetes találat érte a hajótestet.

- Megszűnt a pajzs! – jelentette Claire reszketve. Azonban ezzel nem értek véget a találatok, a következő is elérte a hajót, heves szikrák csaptak a nő képébe. Nem lett baja, de ez már önmagában is jelezte, hogy nagyon nagy bajban vannak.

- Ugorjunk! Nem zavarhatják az FTL meghajtást! – parancsolta Max.

Mindezek alatt, egy kékesen ragyogó nyaláb érte a Daedalus jobb oldali hangárját. Az egész hajótest beleremegett a találatba, a vékony, nőies Kate alig tudott megkapaszkodni valakiben (Tomban). Sheppard akaratlanul is kinézett az ablakon, más hajót kettétépne egy ilyen lövés, ám a Daedalusnak szinte meg sem kottyant az egész. Már megint csak izzottak, füstölögtek a tartóelemek, de ezen kívül semmi komoly nem történt. Egy pillanati el is csodálkozott ezen.

- De most komolyan, mennyit bír ez az oktávacél? – a kérdésre látszólag senki sem akart válaszolni. Egy csata hevében vannak, akad jobb dolguk is.

Példának okául, Claire terminálja érthetetlen adatokat rögzített. A hajó legénysége egyre csak fogyatkozott, a hajó minden tájáról eltűntek az emberek. Az egészben nem volt semmi rendszer, az is lehet, hogy teljesen véletlenszerű volt az egész. Az Aschan mindig gondolkodik, valamiféle rendszernek mindig lennie kell a fejében, s ezért a nő téves adatnak vélte a különös eseményt.

- Miért nem ugrottunk még?! – állt sarkára O'Neill. Tomon kívül látszólag senki sem vette észre a nagy káoszban és ijedségben. Claire számára bőven elég nehéz volt kerülni a lövéseket, és gondoskodni a továbbiakról, de csak odanézett egy pillanatra. Mert Katenek volt igaza, már rég el kellett volna tűnniük.

A nő egy fehér villanás keretében lett semmivé, egyszer még Sheppard mellett állt, aztán pedig a misztikumé lett – vagy egy teleportsugáré. Rajta kívül még két ember

tűnt el a hídról. Claire azonnal a fejéhez kapott: hát ez történik a fedélzeten. Amíg tartott a pillanatnyi döbbenet, egy újabb találat érte a hajótestet.

Forró lángok, s apró fémdarabkák sereglettek az űrbe, a hídon tartózkodók alig tudtak megmaradni a talpukon.

- Oké, ennyire azért nem erős az oktávacél – jegyezte meg az egyik ügynök.
- Az töltelékfémeket hibáztassa – mondta Max, aztán idegesen fordult az első tiszt felé. – Mi a fészkes fenére várunk még?!

Az első tiszt hamar lenyomott néhány gombot, aztán egy fehér villanás, és máris messze voltak az ellenségtől. A megmaradt hajók csupán négy apró, fehér pontocskát képeztek a távolban. Távol voltak tőlük, elég távol ahhoz, hogy ne érdekeljék őket.

- Elmennek – mondta a nő vegyes érzelmekkel. Ők megmenekültek, de mások csapdába estek. Ki tudja, hogy mi lesz velük odaát.

- Hol van hová viszik?! – csattant fel idegesen Tom. Csak Kate érdekelte.
- Fogalmam sincs – vallotta be Max, szomorúan tekintve a végtelenbe. – Nem lehet csak úgy lekövetni egy ilyen hajót, főleg errefelé, ellenséges területen. Mert az a Tejút megszállás alatt tartott része, a pereme... én mondom, ezek direkt kirántottak minket a hipertérből, hogy elrabolhassanak néhány szegény, ártatlan embert.

- De ez a világ legfejlettebb hajója, csak meg tudjuk találni!
- Sajnos nem, nekünk nincsenek meg a megfelelő forrásaink. Ám tudok valakit, akinek igen...

***

Az Alfa Naprendszer.

Földi időszámítás szerint: május 7-e, Kedd, 18:00:

A birodalmi csillaghajók sebesen, rettenetes robajjal törtek elő a hipertérből. Az alakzat közepén a Hestia állt, a legnagyobb hajó, amit Tau'ri Birodalom valaha is életre hívott. A hét kilométer hosszú, háromezer ötszáz méter széles óriás mellett számos devastator tűnt elő, azok közt pedig megannyi nexus és 304-es kapcsolódott bele a csatába, amelynek még csak a legelején járunk.

Az aschan hajóhadat ezúttal váratlanul érte a támadás, nem csoda, hogy már az elején komoly veszteségeket szenvedtek. Egyszerre, szinte már tökéletes szinkronban dördültek el az OTL és T2-es lövegek, a vörösösen izzó tűzoszlopok, valamint a kékes energianyalábok fájóan hasítottak az ellenséges hajók közé. A Hestia négy T2-es löveggel rendelkezik, de emellett egy T3-asat is felszereltek rá, ez a hajó főfegyvere. Egy szép kis mélyedést kapott a hajó alsó felén, a burkolat majdnem minden oldalról körülöleli, oltalmazza a rettegett fegyvert – egyedül elől engedtek neki egy tágasabb lönyilást. Így csak azokat a hajókat lehet vele célba venni, amelyek a Hestia előtt vannak, ami hátrány, de egyben előny is. Ezt a löveget még akkor is pokolian nehéz semlegesíteni, ha a hajó pajzsa netalántán leválna, mert a mélyedés megvédi.

A Birodalmi Flotta feje, Marcus O'Neill vegyes érzelmekkel szemlélte, ahogyan a T3-as löveg masszív nyalábja előtört az orr-rész alól, aztán telibe kapja az egyik cirkálót. Úgy szelte keresztül az ellenséges hajót, mintha az ott sem lenne.

Hamar ízzé-porrá mállott a fémszörnyeteg.

Mindeközben sebesen cikáztak a plazmalyalábok, sorra törtek elő a vörös tüzoszlopok, majd honolt a helyükbe egy-egy narancsos lángrengeteg. A két armada szép számmal irtotta egymást, bár meg kell hagyni, sokkal több aschan hajó pusztult el, mint birodalmi. Mivel a devastatorok többsége még egyben volt, holott az aschan nehézcsatahajók már sorra hamvadtak el a harctéren, már most egyértelművé vált a csata sorsa. O'Neill már alig várta a pillanatot, ami csak nem akart eljönni.

- Azt a hajót lőjék! – mordult fel az admirális, s egyenesen a nehézcsatahajók egyikére mutatott.

A hatezer méter hosszú monstrum éppen egy Nexus cirkálót tört félbe, amikor elérte a Hestia ádáz ostromtüze. Négy T2-es-, egy T3-as-, s megszámlálhatatlanul sok plazmalöveg meredt a bestia felé. Nem telt sok időbe, mire összpontosulni kezdett az iszonyatos erejű és intenzitású lövegzápor. A célpont pajzsa még egy ideig állta a találatokat, aztán alábbhagyott a kékes villanások sora. Egy utolsó, fellobbanást követően már semmi sem állta az útját a plazmaözönnek.

Éktelen robaj, s keserves sikoltások mellett szakadtak ki a monstrum páncéllemezei és a lövegei. Az orrész páncélzata csak néhány másodpercig bírta a strapát, aztán veszedelmes láncreakció vette kezdetét. A főreaktor még viszonylag korán robbant fel, ezért a nehézcsatahajó nem tudott olyan tökéletesen elpusztulni. Ehelyett hatalmas darabok, éktelen tartóelemek és fedézetek formájában esett darabokra, s ezek a részek úgy vágódtak a neki az ellenséges hajóknak, mint egy kamion a téglafalnak. Megannyi kisebb cirkáló, korvett és vadászgép pusztulása kísérte az óriás halálát. Ez volt az utolsó intőjel, amit az ellenség megengedett magának.

Az aschan armada rendezetten, még ütőképes formában vonult el a harctérről.

- Jelentést! – fordult az első tisztjéhez az admirális.

- Harminckét cirkálót veszítettünk, ők százkilencvenháromat. Fényes győzelem, ha engem kérdez, de ha jól sejtem, nem ezért vagyunk itt – utalt a támadás valódi okára Cane, aki már évek óta Marcus balkezeként szolgál.

- Itt is volnánk – dörzsölte a szakállát O'Neill. – Kicsit soká váratott magára, hogy ellátogassunk az Alfára, nemde?

- Régebben még volt értelme, de most... pont ezért vagyunk itt.

- Pályára álltunk már? – fordult a navigációs tiszt felé.

- Igen, pont ott állunk, ahol a Földnek lennie kellene. Erősödik a théta-sugárzás, itt kell lennie, de még sincs itt... olyan különös az egész.

- Kezdjék meg az első pásztázást! – parancsolta az admirális.

- Megtörtént, minden ugyanúgy van, mint a távolsági mérésnél – jelentette Cane. – Van egy bizonyos jellegű mintázat a sugárzás terjedésében, ha kellő mennyiségű hajót küldünk utána, talán rájöhetünk, hol van a Föld és mi történt az ott élőkkel.

- Kellett nekem elvesztenem... Pont az első napon, amikor megjöttek az Aschan seregek. A szokásukhoz híven betörtek a hazánkba, aztán megindultak az elsődleges célpont felé, ami vagy a Föld, vagy a Trantor IV. Nem volt választásom, anélkül a hold nélkül képtelenség vége a Birodalomnak, a Föld már csak otthon volt, szülőföld,

csakis kizárólag szimbolikai jelentőséggel rendelkezett. Nem mondom, hogy rosszul cselekedtem, nem mondom, hogy végzetes hibát követtem el, mert ha másképp döntök, már nem lenne belőlünk annyi, ami emberiségnek lehet nevezni.

- Uram, üzenete érkezett! – törte meg a bölcs szavakat Cane.
- Hát aztán? – fordult oda O'Neill.
- Athéné küldte, tudja, a különösen szellemes kódneveket használó beszivárgónk.
- Nem érdekes, ha kiküldöm a hajókat, végre megtalálhatjuk a Földet, ennél nincs fontosabb. Majd a keresés után közli azokat a sürgős fejleményeket...
- De igen, ez fontos – emberelte meg magát Cane. – Azt írja, az Aschen elragadta az admirális úr lányát. A módszereiket ismerve...
- Mi az, hogy elragadta?! – ugrott fel a székéből Marcus.
- Átteleportálták az egyik hajójukra, aztán elmentek, csak ennyit tudok.
- Hol történt?
- Az Északi Peremnél, a Daedalus éppen csak belépett a galaxisba, erre máris csapdát állítottak neki. Ismerjük az utolsó ismert tartózkodást, de nincs elég hajónk egy nagyszabású keresésre. A módszereiket ismerve, egy hét áll a rendelkezésünkre, mielőtt... mielőtt már ő sem akarja majd az életét.
- Miért ne lenne elég hajónk? – pillantott a taktikai térképre az admirális, csaták alatt mindig található belőle egy pár az ilyen fontos helyeken, mint a Híd. – A 2. Flotta hagyjon fel a védekezéssel, és kezdjen előrenyomulni az Északi Peremen, a tartalék egyik felével fedezzük a támadást, a másikkal pedig pótoljuk a veszteségeiket. Ha ezt megtesszük, az ellenség felfejlődik, felkészül az ellencsapásra. Utána már csak be kell küldenünk úgy kétszáz hajót a megszállt részre, és kizárásos alapon napok alatt rálehetünk a kérdéses hajóra.
- A 2. Flotta és a tartalék minden, amit oda tudunk irányítani. Honnan akar még kétszáz hajót szerezni, anélkül, hogy a frontvonalak összeomlását kockáztatná?
- O'Neill végignézett a megmaradt kétszázharmincöt cirkálón, amelyek diadalittasan tornyosultak a Föld egykori helyén. Hamar összerakosgatta a fejében, mibe fog kerülni ez a kétségbeesett lépés, de épp attól kétségbeesett, hogy mindenképpen meg kell lépni. Egy apa nem hunyhat felett afelett, ami ott történne a lányával.
- Akkor ezeket nem a Föld, hanem Kathrine keresésére küldjük.
- És mi lesz az bölcsőnkkel? A szülőbolygónkkal?
- Eddig is meg volt, valahol, nem megy sehova. Az Északi Peremet amúgy is vissza kéne foglalni...

***

- Ne! Ne! Neeeeeee!!! – esedezett, aztán vér, fűrészzúgás, s világ legfájdalmasabb kiáltása lépett az érthető szavak helyébe.

Az Asard egykor büszke, igazságos, és becsületes nép volt, ám a klónozás nem kívánt problémákat, végzetes problémákat vont maga után. Külső segítség nélkül nem élhették volna túl, ezt a Vírus Alkotói, az Ismeretlenek adták a kezükbe, de cserébe kértek is. Az engedelmes, szinte már vak szolgálat komoly előnyökkel járt, a

Szürkék egyre magasabbak, s erőteljesebbek lettek, ám súlyos ára volt a túlélésnek. Volt egy pont, amikor az Asgard megszűnt Asgard lenni, a pont, amikor elvesztették az emberségüket. Az Aschan, a lelketlen, érzelemmentes szörnyek lépetek a helyükbe. Nekik már nem számít, hogy mi lesz a másikkal, nem érdekli őket, mit kell tenniük az előrehaladás érdekében. Habár, az Aschan már eléri azt a testalkatot, amit mondjuk egy Doch'te, de itt nem akarnak megállni. Ők a régi énjüket akarják.

Ennek az emberiség a kulcsa, bennük látják a genetikai probléma maradéktalan megoldását – az Ismeretlenek nem voltak hülyék, csak annyit adtak neki, amennyi az életben maradásukhoz kellett, egy időre. Így újabb és újabb adag információ kell tőlük, hogy a Szürkék fennmaradhassanak, így a Vírus Alkotói magukhoz láncolták őket. S az Aschan pont ezt a köteléket akarja eltépni a kísérletek révén.

A kísérletek, amelyek már nem is lehetnének embertelenebbek.

Kate kétségbeesetten nézte, ahogyan a két szürke felnyitja az esetlenül kiáltozó férfi mellkasát, aztán matatni kezdenek a szerencsétlenben. Nem altatták el, még csak a kínjait sem enyhítették, s ami a legrosszabb: nem is fogják megölni. Ők értik a dolgukat, minden kísérleti alanyukat kiértékelték. Csak addig szórakoznak velük, ameddig tehetik, aztán összefoltozzák és visszaviszik a helyére a pórul járt embert. A statisztika szerint, csak az alanyok 8%-a hal meg a beavatkozások miatt, a maradék megőrül, és végez magával, amint csak teheti – vagy a Szürkék döntenek a megölése mellett, mert akinek már nincs haszna, azt nem hajlandóak eltartani.

A keserves ordítások közt, a nő újra és újra felmérte a környezetét, azonban az Aschanok számára tökéletes börtönbe érkezett. A négy átlátszó üveglapot nem lehet önerőből áttörni, megkarcolni, vagy bármilyen formában is kárt tenni benne. Csak akkor tudna kitörni, ha lenne nála valamilyen fémből készült eszköz, ám a lelketlen idegenek gondoskodtak róla, hogy ne tudjon elrejteni semmit: megfosztották a ruháitól. A négy átlátszó üveglap miatt, minden irányból meg lehet figyelni az alanyt, nem lehet és nem is lesz nála semmi veszélyes. Az erkölcstelen körülményekből látszik, hogy patkányokként kezelik őket, Kate az alig másfél négyzetméteres helyet is betudta ennek. A mellékhelyiség megoldása sem nyerte el a tetszését, hát még az, hogy mindenki szeme láttára, anyaszült meztelenül kell majd elvégeznie a dolgát.

De emiatt aggódott a legkevésbé, a cellák nem egy sorban álltak, hanem elszórtan egymástól másfél méteres távolságban álltak egymástól, így O'Neill számos cellába betekintést nyerhetett, már ha ennek lehet nevezni az ilyen, embertelen helyet.

Hiába keresett, nem talált olyan embert, akit teljesen épelméjűnek mondhatna. Az egyik férfinak kivájták a szemeit, és valami fémes szerkezetet helyeztek a gégéje helyébe. Ő egyik falról ugrott a másiknak, hátha eltörheti az üveget. Egy másik férfinak levágták a karját, de ő egyfolytában azt képzelte, hogy még mindig ott van, még simogatta is az a részt, ahol az alkarjának kellene húzódnia.

Hiába próbált nem odanézni, mindenhol csak ezt látta, akárhova is fordította a reszkető tekintetét. Egyszer egy láb nélküli embert látott, másszor pedig egy nőt, akinek három szeme volt, s kitartóan fejelgette az üveglapot. Ha másmerre fordult,

akkor még borzasztóbb kép fogadta: egy háromlábú, kétkezű ember látképe. Nem csoda, hogy már most elvesztette a lélekjelenlétét. Reszketve leguggolt a sarokba, s zokogni kezdett. Már látni is szörnyű volt ezeket, de neki hamarosan át is kell majd élnie. Ő is az alanyok közt van, rá is ez a sors vár.

- A következő! – mondta angolul az egy Aschan, hogy az alanyok is érthessék a szavát. A következő szerencsétlent a társának kellett kiszemelnie.

Csak ne én legyek az, csak nem én legyek az... – szepegte Kate.

- Azt ott!